

Kampmann

[Finansministeren.]

melser er i alt væsentligt i overensstemmelse med den praksis, jeg lige har beskrevet. Med hensyn til den skattemæssige behandling af udbetalinger bryder forslaget imidlertid med den hidtidige praksis. Udbetalingerne er nu helt fritaget for beskatning. Dette forekommer urimeligt, i hvert fald i det omfang udbetalingerne hidrører fra arbejdsgivernes bidrag, som hverken er beskattet hos arbejdsgiveren eller hos arbejdstageren. De foreslåede regler går derfor ud på, at der fremtidig skal tages en afgift på 25 pct. af den del af udbetalingen, der svarer til forholdet mellem arbejdsgiverens bidrag og de samlede bidrag til ordningen. Derimod skal resten af udbetalingen, d. v. s. den del, der svarer til funktionærens egne bidrag, sidestilles med en almindelig kapitalforsikring og bliver derfor ikke beskattet ved udbetalingen. Forslaget indeholder en overgangsbestemmelse, hvorefter beløb, der indtil nu er opsamlet i kapitalpensionsordninger, under alle omstændigheder slipper for beskatning.

Ved ligningsloven for skatteåret 1956-57 fik vi ny regler om beskatning ved tilflytning her til landet. Derimod ændrede man ikke reglerne om, hvornår skattepligten indtræder ved tilflytning og ophører ved fraflytning. Navnlig statsskattelovens regel om, at man ved fraflytning til udlandet skal betale skat hele skatteåret ud, har ofte givet anledning til kritik. Efter de nu foreslåede regler skal skattepligten ophøre med udgangen af det kvartal, hvori udrejsen finder sted. Indenrigsministerens forslag indeholder samme regel med hensyn til kommuneskatten. Ved tilflytning her til landet indtræder skattepligten til kommunen efter gældende regler ved begyndelsen af et kvartal, medens skattepligten til staten altid indtræder pr. 1. april eller 1. oktober. Efter forslaget skal skattepligten til staten i disse tilfælde indtræde ved begyndelsen af et kvartal ligesom pligten til at svare kommuneskat.

Jeg har nu omtalt en række af de æn-

dringer af mere principiel art, som forslaget indeholder. Herudover kan der imidlertid være grund til at gøre opmærksom på enkelte andre af de nye regler i forslagets afsnit III.

Efter § 24 skal forsikringsselskaber, banker og andre virksomheder, der normalt anbringer penge i obligationer og pantebreve, svare indkomstskat af også gevinst ved udtrækning eller indfrielse. En sådan beskatning gennemføres over for banker, men for forsikringsselskabers vedkommende blev skattemyndighedernes praksis på dette område for nogle år tilbage underkendt af højesteret. Da indfrielsesgevinster for de nævnte virksomheder er en indtægt af ganske samme karakter som almindelige renteindtægter, synes der ikke at være grund til at undlade beskatning af disse gevinster. Dette var da også foreslået allerede i daværende finansminister Thorkil Kristensens forslag af 1953.

Forslaget indeholder endvidere i § 30 en bestemmelse, der tager sigte på at begrænse fradraget for visse underholdsudgifter. Efter de gældende regler kan udgifter til sådanne ydelser fradrages ved indkomstopgørelsen, når modtageren har krav på ydelsen for livstid eller dog for en længere periode af ubestemt varighed. Fradraget indrømmes, selv om den, der udreder ydelserne, har påtaget sig forpligtelsen uden vederlag. Der er næppe tvivl om, at de gældende regler har givet anledning til en række transaktioner, hvorved indkomstbeskatning overflyttes fra skatteydere med større indkomster til skatteydere med mindre indkomster for derigennem at opnå skattebesparelse. Selv om dette forudsætter, at der formelt foreligger en bindende forpligtelse til at udrede ydelserne, vil det meget ofte være forholdsvist let for yderen at slippe for forpligtelsen, dersom parternes økonomiske forhold forandrer sig. Det foreslås derfor, at de nævnte ydelser kun skal kunne fradrages ved indkomstopgørelsen, hvis yderen har påtaget sig forpligtelsen mod vederlag, og at disse ydelsers kapitalværdi ikke skal kunne